

Koncert pre dve zobcové flauty a jeden falošný hlas

„Tiichá nooc, svääätá noc! Všetko spííí, všetko snííí...”

Dvojnožci sú priam špičkoví v tom, ako si vedia zatvárať oči pred pravdou. Ako bytový kocúr som skutočný znalec ľudí a o tom by som teda aj ja vedel čosi zaspievať. Táto noc totiž v skutočnosti vôbec nie je tichá, a najmä v našej obývačke nie. Škoda! A tak veľmi by som si želal, aby to tak bolo! Namiesto toho je tu priam ohlušujúci rámus. Hrajú tu dve zobcové flauty, povedal by som, že skôr jedna proti druhej než súzvučne, pričom ich prehlušuje hrozný a nesmierne falošný spev. Úplne sa mi z toho ježia hmatové fúziky. To je priveľký šok pre citlivý sluch takého ušľachtilého kocúra, ako som ja. Zoskočím z pohovky a zakrádam sa do kúta, pričom dúfam, že ľudia sa onedlho spamätajú a hluk ustane.

Bohužiaľ, to, ako hrozne to celé znie, si tu asi uvedomujem iba ja, pretože na našej peknej pohovke medzi hosťami sedí aj môj človečí spolubývajúci profesor

Hagedorn a zbožne načúva. Zdá sa teda, že sa mu to celkom páči. Hádám si vypil trochu viac toho nápoja (hovoria mu varené víno alebo grog), ktorý na ľudí pôsobí tak, že im pomerne rýchlo očervenejú líca a začnú vnímať veci dosť skreslene.

Šťastný výraz tváre má aj pani Hagedornová, Wernerova matka. Keď konečne doznejú posledné tóny fláut a stíchne aj speváčka, pani Hagedornová vstane zo stoličky a zatlieska. „Šarlota, Konštantín! Hrali ste skvele!“ Dievča aj chlapec, ktorí práve dohrali svoj flautový súboj, sa k nej otočia a spôsobne sa ukláňajú. „A ty, Beáta, si spievala úžasne,“ švitorí Hagedornová ďalej. „Priam anjelsky, moja drahá, anjelsky!“

No, čo už. Pani Hagedornová bude nevyhnutne potrebovať pomôcku pre nedoslýchavých. Inak sa jej nadšenie vysvetliť nedá. Aspoň pokiaľ ide o Beátu. V prípade Šarloty a Konštantína je to čosi iné. Napokon, sú to jej vnúčence. A zo svojej dlhoročnej skúsenosti domáceho zvieratá viem, že staré matky pokladajú za vynikajúce všetko, čo robia ich vnúčence. Konštantín je syn Wernerovho brata Rolanda a jeho hysterickej ženy Beáty. A Šarlota je zasa dcéra Wernerovej staršej sestry Simony. Simona, chvalabohu, nespieva, ale veľa sa modlí, lebo je evanjelická farrarka. Azda by sa mohla pomodliť aj za to, aby Beáta už nikdy nespievala, keď je na návšteve u nás. Ach, záchodkáňoš!

Dobre to dnes veru urobili všetci muzikálni ľudia, ktorí tu bývajú s Wernerom – jednoducho sa niekam vzdialili. Wernerova gazdiná Anna odcestovala kamsi na víkend so svojou matkou a Annina trinásťročná dcéra Kira, moja najlepšia kamarátka, ako som už spomenul, trávi víkend u svojej priateľky Pauli. Múdre riešenia!

„Ďakujem za kompliment, milá svokrička,“ vraví rozžiarená Beáta. „A pripravila som si ešte jednu pieseň. Ak teda chcete...“

Narýchlo sa rozhliadam okolo seba. Wernerovi zacuká kútikmi úst. Je zrejmé, že Beátiným spevom nie je až taký nadšený ako jeho matka. Aj tak však znova zatlieska a zvolá: „Ách, bolo to krásne! Veľmi dobre mi to padlo! Áno, zaspievaj ešte niečo!“

Sardinkáňoš! Moje citlivé uši už ďalšiu pieseň neznesú. Tu pomôže už len jediné – útek. A okamžite!

Netrvá to ani tri sekundy – a už som vonku, za mačacími dvierkami nášho domu. Na pol ucha ešte začujem, ako Beáta opäť na plné ústa odušu a falošne škrieka ďalšiu pieseň, ktorá mi ani pri najlepšej vôli nenavodzuje nijakú predvianočnú náladu. Zaujímavé je na tom len to, že sa tam spieva o akejsi vianočnej rybke, o nejakom *vyprážanom kapríkovi*, ako som pochopil. Dobre, to by mohlo byť celkom chutné. Ale

som rád najmä tomu, že som unikol z toho rodinného pekla. Napadá mi, že teraz, keď som vonku, by som mohol pohľadať svoju mačaciu priateľku Odetu.

Odeta je krásna biela mačka, ktorá takmer celé dni trávieva na čerstvom vzduchu na dvore nášho domu. Predtým, teda v časoch, keď som bol iba lenivý bytový kocúr, ktorý sa nikdy neodvážil vychádzať von, by som ju bol označil skôr za túlavú mačku. Ale potom sa do môjho a Wernerovho bytu prisťahovala Kira so svojou matkou Annou. Z toho, že sa zrazu musím s nejakým deckom deliť o svoju pohovku, som sprvoti nebol nijako nadšený. Ale keď sme sa s Kirou skamarátili, objavil som zrazu svet mimo našich štyroch stien. Odvtedy viem, že Odeta nie je nijaká túlavá mačka, ale že je to mačka dobrodružka. A ešte k tomu najkrajšia mačka dobrodružka na svete. Vždy keď ju zbadám, rozbúcha sa mi srdce. Navyše je aj mimoriadne bystrá. Myslím, že práve to pokladám za jej najúžasnejšiu vlastnosť. Mám rád inteligentné baby.

V lete Odeta spolu s Drsniakom a Karamelom, ďalšími dvoma tunajšími dvorovými kocúrm, často vyseďava na slnečnom kontajnerovom stojisku nášho dvora. Teraz v chladnej zime si táto mačacia dvorová trojica našla iné útulné miestečko: vonkajšiu stranu ventilačného vývodu z pracovne. Býva tam znesiteľne aj pri mínusových teplotách, lebo to miesto je na zá-

veternej strane a znútra stále prúdi teplý vzduch generovaný sušičkami.

A skutočne – Odeta, Drsniak a Karamel aj teraz drepia vo svojom zimnom kútiku. Natesno pri sebe podriemkavajú a napriek studenému decembrovému vzduchu to vyzerá tak, že sa cítia pomerne pohodovo.

Prekláznem popri trojici a hlasno zamňaukám na pozdrav. Moji druhovia sa okamžite strhnú a vyskočia na nohy.

„Ahoj, kamoš!“ vraví Drsniak a ťažkopádne sa vystiera. Drsniak je tučný tigrovaný kocúr, zväčša celkom flegmatický, ale neradno ho podceňovať. „To si nás nikto neuctí v tento chladný zimný večer? Predpokladám, že doma máte oslavu.“

„Ako to vieš?“ spýtam sa ho prekvapene.

„Ale veď to sa nedá prehliadnuť. Presnejšie povedané: prepočuť. Keď tá hrozná žena s tým otrasným hlasom aj s celou tou jej bandou vtiahne do týchto končín, znamená to len jediné: že prišli k tvojmu úbohému pánovi.“ Nato sa zachichoce. „Som naozaj rád, že moja človečia spolubývajúca si tak málo potrpí na spoločnosť. Teda: na spoločnosť iných dvojnožcov.“

Prikývnem. „Nuž, môžem potvrdiť – aj mne by bolo milšie, keby sme zostali od Beáty ušetrení. Ale na tejto našej tradičnej predvianočnej rodinnej oslave je to vylúčené,“ povzdychnem si.

Drsníak sa na mňa zvedavo zahľadí. „A čo to vlastne tie ich *Vianoce* sú?“

Upriem naňho prekvapený pohľad. „Ty vážne nevieš, čo sú to *Vianoce*?“

„Nie. A odkiaľ by som to mal vedieť?“

„Pretože to jednoducho vie *každý*! *Vianoce* slávia predsa všetci ľudia. Aj každý kocúr či každá mačka, čo strávil s dvojnožcami viac ako rok, *musia* skrátka vedieť, čo sú *Vianoce*.“

Drsníak skloní hlavu. „Už niekoľko rokov bývam s jedným jediným človekom, a tak nijakú osobnú skúsenosť s *Vianocami* nemám. Viem len to, že Ramona, moja pani, vždy vravieva, že s celým týmto šialenstvom nechce mať nič spoločné.“

Veruže má tá jeho Ramona pravdu. Azda pozná Beátu a má strach, že by s ňou na *Vianoce* mohla nejako prísť do styku.

Karamel si odkašle. „No dobre, Drsníak. Ja ti teda vysvetlím, čo sú to *Vianoce*. Aj mne to istý čas trvalo, kým som prišiel na to, čím sa tieto sviatky vyznačujú. Ľudia ich slávia preto, lebo chcú, aby v tomto temnom ročnom období mohli pozapaľovať vo svojich domovoch i všelikde inde čo najviac sviečok. Preto dvojnožci neváhajú postaviť si aj vnútri, vo svojich bytoch, stromčeky a ozdobiť ich sviečkami – svojím spôsobom im tak vznikne čosi ako obrovský parafínový svietnik.“

Čože? A to je už čo za nezmysel? Karamel skutočne nemá o celej tejto veci vonkoncom nijaké tušenie. Ale to ma ani neprekvapuje. Nie som si istý, či tento náš hnedastý neupravený kolega vôbec niekedy býval s nejakým človekom. Povedal by som, že bol po celý život obklopený len mačkami. Odkiaľ by teda mohol vedieť, čo sú to Vianoce?

„Karamel, nerád ťa opravujem,“ vravím mu (aj keď to nie je pravda, pretože mi celkom dobre padne, keď ho môžem trochu ponížiť), „ale to, čo tu ty rozprávaš, je úplný nezmysel. Veď uvažuj! Keď bude po Vianociach, rozhostí sa v Hamburgu úplná tma, ale nikto si už v byte nepostaví stromček so sviečkami. Všetky vianočné stromčeky sa budú potom povalovať na uliciach a nakoniec ich niekam odvezie smetiarske auto.“

Drsníak a Odeta sa potajme rozchichocú.

Karamel na mňa nepekne zagáni: „No, jasné! Zasa si ty ten najmúdrejší. Všetved. Keď vieš všetko lepšie, milý Winston, vysvetli nám teda ty, čo sú to Vianoce.“

Odkašlem si a dokonale sa vzpriamim. Tak to vždy robieva Werner, keď si doma skúša novú prednášku pre univerzitu. Pripadá si tak nesmierne dôležitý.

„Keď sú Vianoce, ide ľuďom najmä o jedlo. Keď je zima, nič sa už nerodí na poliach ani na stromoch, a tak sa ľudia boja, že zavládne hlad. Preto si vymysleli Vianoce. Vtedy jedia, koľko len vládzu, pri každej

príležitosti. Dá sa povedať, že sa nadžgávajú do rezervy na čas núdze. Vianoce teda predstavujú pre ľudí akýsi tréning na prežitie – pripomínajú si tak, že vždy sa treba dostatočne najesť.“

Drsníak, Karamel a Odeta na mňa len zízajú. Potom zrazu začne Odeta chrčať a fučať a nakoniec sa zvalí nabok. Prišla na ňu slabosť? Alebo som ju dorazil svojím brilantným vysvetlením? Ženám sa občas stáva, že od priveľkého nadšenia upadnú do bezvedomia či neovládateľného stavu. Napríklad keď prídu do styku s rockovou hviezdou. Alebo so slávnym filmovým hercom. Alebo keď im niekto na vysokej úrovni vysvetlí, čo sa vlastne slávi na Vianoce.

Odeta teda naozaj upadla do bezvedomia od nadšenia z môjho výkladu. Veruže som ja Winston Churchill čertovský chlapík!